

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ ΣΤ'

Ιούνιος 1984

Ἀρ. Φύλλου 28

ΤΟ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»

Δ'

Συνεχίζομεν καὶ εἰς τὸ παρὸν τεύχος τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀρθροῦ τοῦ συνεργάτου μας Α.Α., ἐλπίζοντας νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ τελευταῖον αὐτοῦ μέρος εἰς τὸ προσεχές φύλλο μας. Κατόπιν θὰ συνεχίσωμεν τὴν ἡμετέραν ἀναίρεσιν, τὴν ὁποίαν διεκόψαμεν διὰ νὰ προηγηθῇ τοῦ συνεργάτου μας, Α.Α., (τὴν ὁποίαν λόγῳ τῶν γεγονότων τῶν Σπετσῶν ἐκρατούσαμε ἐπὶ δῖμηνον καὶ πλέον ἀδημοσίευστον) καὶ οὐχὶ ἐξ «ἀτολμίας», ὡς θέλει νὰ πιστεύει ὁ κ. Ἀθωνίτης. Καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ὡς ἄν τις ἀναιρέσαμεν παρομοίας «μελέτας», οὐδέποτε ἀφήκαμε κενὰ, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ ἀντίπαλοί μας εἴτε κατηγοροῦν ἀναποδείκτως, εἴτε ψευδολογοῦν δημαγωγικῶς. Ὡς κἀν συνεπῶς ὑπομονὴ ὁ κ. Σακαρέλλος ἢ Κ. Ἀθανασίου, ὡς ἐκάναμε καὶ ἡμεῖς παρακολουθοῦντες ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους τὴν... ἐργολαβίαν ψεύδους καὶ διαστρόφης πού ἀνέλαθε ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ... πάλαι «Ὁρθοδόξου Τύπου», καὶ θ' ἀναγνώσῃ τὴν σαθρότητα καὶ τῶν ὑπολοίπων «ἐπιχειρημάτων» του.

Γράφει ὁ Ο.Τ. (30 Δεκ. 1983) ὅτι: «Τὸ κείμενον τοῦ ἀφορισμοῦ παραδόξως δὲν ἀναφέρει οὔτε ἓνα ὄνομα ἀπ' τοὺς αἵρετικούς ἐκείνους, πού ὑποτίθεται ὅτι ἀναθεματίζει! Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅσες φορές ἔβρεθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ἀναθεματίσῃ αἱρετικούς, πάντοτε, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν (τὴν Ὁγδὴ Οἰκ. Σύνοδον ἐπὶ ἀγίου Φωτίου τὸ 879), ἀνέφερε ὀνομαστικὰ τοὺς ἀναθεματιζέμενους... Πότε ἄλλοτε ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ἀναθεματίζε γενικὰ καὶ ἀόριστα...»

Ἄρα γε, πού ὀφείλονται τὰ παραπάνω λανθασμένα συμπεράσματα, σὲ ἄγνοια ἀπλῶς, ἢ σὲ θεληματικὴ διαστρέβλωση; Ἀφοῦ οἱ τοῦ Ο.Τ. θεωροῦν τὸν ἑαυτοῦ τόσο θαυτὸ γνῶστη τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ ἐνήμερο, ὥστε νὰ δογματίζουν ὅτι «πότε ἄλλοτε» ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀναθεματίζε γενικὰ καὶ ἀόριστα, ἂς μᾶς ἀπαντήσουν στὰ παρακάτω ἐρωτήματα:

Ποῖον αἵρετικὸν ἀναφέρει ὀνομαστικὰ ἡ ἐν Γάγγρα τοπικὴ Σύνοδος (340), ὅταν λέει στὸν ε' κανόνα της: «Εἰ τις διδάσκει τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ εὐκαταφρόνητον εἶναι... ἀνάθεμα ἔστω». Ποῖον αἵρετικὸν κατονομάζει ἡ Δ' Οἰκ. Σύνοδος (451) στὸν θ' κανόνα της, ὅταν λέει: «Εἰ τις ἐπίσκοπος ἐπὶ χρήμασι χειροτονίαν ποιήσῃ» καὶ γιὰ τοὺς κοινωνοῦντας με' αὐτόν: «Εἰ δέ τις καὶ μεσιτεύων φανείη τοῖς οὕτω αἰσχροῖς καὶ ἀθεμίτοις λήμμασι... ἀναθεματίζεσθω». Ποιὸς ἀναφέρει κατ' ὄνομα ἡ ἐν Λαοδικείᾳ Σύνοδος (364) στὸν λδ' κανόνα της, λέγοντας: «Ἐστῶσαν αἱ νάθεμα οἱ ἀπερχόμενοι πρὸς αὐτοὺς» (δηλ. τοὺς τὰ φους τῶν αἱρετικῶν ψευδομαρτύρων).

Ποῖον ἀναθεματίζει ἐπίσης ὀνομαστικὰ ἡ αὕτη Σύνοδος, στὸν ι', ια' καὶ λε' κανόνα της, ἡ Δ' Οἰκ. στὸν ζ' κανόνα της, στὸν ιε' καὶ ιζ' κανόνα της;

Ἡ ἐν Γάγγρα Σύνοδος ἐξέδωσε 21 κανόνες πού εἶναι ὅλοι ἀναθεματισμοί. Κι' ὅμως σὲ κανένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κανόνες δὲν ἀναφέρεται ὀνομαστικὰ. Οἱ ἐρμηνευτὲς μόνον προσθέτουν στὰ σχόλιά τους: «ὁ παρὼν κανὼν τοὺς Εὐσταθιανούς ἀναθεματίζει...» κλπ.

Ἀκόμη καὶ αὐτὸν τὸν αἵρεσιάρχη Ἀρειο τοῦ οὐοῦ οἱ θλασφημίαι ἄρχισαν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ διαδόθηκαν ὅπως ἡ φωτιά, καθὼς λέει ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος (Ρ.Γ. 20, 1036) σ' ὀλόκληρη τὴν Αἴγυπτον, τὴ Λιβύην, τὴ Θηβαΐδα καὶ τίς ἄλλες ἐπαρχίας καὶ πόλεις, ὥστε σ' ὅλη τὴν Ἀνατολὴ «ἐριδες ἐν ἐκάστη πόλει καὶ κώμῃ καὶ μάχαι περὶ τῶν θείων δογμάτων ἐγίνοντο» (Θεοδωρήτου, Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 5, Ρ.Γ. 82, 916 C) ἀκόμη κι' αὐτὸν ἡ Α' Οἰκ. Σύνοδος δὲν τὸν ἀναθεμάτισε ὀνομαστικὰ. Μετὰ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως οἱ Πατέρες τῆς Α' Συνόδου προσθέτουν: «Τοὺς δὲ λέγοντας "ἦν ποτε ὅτε οὐκ ἦν" κλπ., ἀναθεματίζει ἡ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία».

Φυσικὰ οἱ πιστοὶ γνωρίζουν, ὅτι τὸν Ἀρειο ἀναθεμάτισε ἡ Α' Οἰκ. Σύνοδος, καὶ ἐκλαμβάνουν τὸν ἀνώνυμο ἀναθεματισμὸν ὡς

ἐ π ὡ ν υ μ ο. "Ολοι οἱ μετέπειτα ἱστορικοὶ σημειώ-
νουν ὅτι ὁ "Αρειος ἦταν αὐτὸς ποῦ ἀναθεματίστη-
κε. («Ἡ μὲν Σύνοδος "Αρειον καὶ τοὺς ὁμόφρονας ἐ-
κείνῳ ὑπέλαθεν ἀναθέματι ἐκκηρύξασα» Νικ. Καλλ.
P.G. 146, 72D· Πρὸλ. Σωκρ. P.G. 67 84B· Σωζομε-
νοῦ, P.G. 67, 921AB· Γελασίου P.G. 85· 1305, 1308A·
Κεδρηνοῦ P.G. 121, 549B· Ἀγ. Νεκταρίου, Σύνοδοι...,
σ. 92 κ.ά.). "Ομως ἡ ἴδια ἡ Σύνοδος δὲν τὸν ἀναθε-
μάτισε ὀνομαστικά.

Στὴ Β' Οἰκ. Σύνοδο (381) ἐπίσης ἡ αἵρεση τῶν
Πνευματομάχων καὶ οἱ Πνευματομάχοι ἀναθεματί-
σθηκαν, χωρὶς ὁ αἰρεσιάρχης Μακεδόνιος νὰ ἀνα-
φερθεῖ ὀνομαστικά.

Στὰ Πρακτικά τῆς Ε' Οἰκ. Συνόδου (553) ἀνα-
φέρεται τὸ ἐξῆς γιὰ τὴν Α' καὶ Β' Οἰκ. Σύνοδο.
«... Ἡ μὲν γὰρ ἐν Νικαίᾳ, τοὺς τὸ ἀσεβὲς "Αρείου
φρόνημα πρεσβεύοντας ἀ ν ω ν υ μ ω ς ἀναθεμά-
τισεν ἡ δὲ ἐν Κων)λει, τὴν Μακεδονίαν ἀσεβεστάτην
αἵρεσιν ὁ μ ο ι ὡ ς ἀναθεματίσεν ἄλλ' ὅμως ἡ ἀ-
γία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, καὶ μετὰ θάνατον "Αρειον
καὶ Μακεδόνιον ὀνομαστί ἀναθεματίζει» (LABBE, 6,
389E).

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Συνοδικὸ τῆς Κυριακῆς τῆς
Ὁρθοδοξίας, πολλάκις ἀνώνυμα ἀναθεματίζει: «Τοῖς
λέγουσιν, «τοῖς δεχομένοις, «τοῖς κοινωνοῦσι ἐν
γνώσει»... κλπ.

Τέτοια φροντίδα εἶχε ἡ Ἐκκλησία γι' αὐτὸ τὸ
θέμα, ὥστε οἱ Πατέρες «ὡς τὸν ὀφθαλμὸν τὸν δεξιὸν
ἐξορύττοντες, οὕτω τοὺς αἰρετικούς ἐξω τῆς Ἐκκλη-
σίας ἀπέβαλον», λέει ὁ ἅγ. Χρυσόστομος (ὁμιλία γ'
εἰς τὸ μὴ ἀναθεματίζειν... P.G. 48, 948) καὶ προσθέ-
τει: «Τὰ γὰρ αἰρετικά δόγματα... ἀναθεματίζειν χρή,
... πᾶσαν δὲ φειδῶ ἀνθρώπων ποιεῖσθαι» (ὅπ. π. δ'
952). Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος δυὸ φορές μόνον
ἐκφέρει τὸ ἀνάθεμα (Α' Κορ. 16, 22· Γαλ. 1, 8 - 9'),
ἀλλὰ καὶ τότε ἀνώνυμα («οὐχ ὀριστικῶς προσώπων»,
καθὼς ἐξηγεῖ ὁ ἅγ. Χρυσόστομος (ὅπ. παρ. P.G. 48,
948)).

"Η δταν ἔγραφε στὸν Ἀπόστολο Τιμόθεο γιὰ ὁ-
ρισμένους ποὺ κήρυτταν διεστραμμένα, ἔλεγε: ἵνα
παραγγεῖλῃς τ ι σ ι μ ῆ ἑτεροδιδασκαλεῖν» (Α'
Τιμ. 1, 3) χωρὶς νὰ ἀναφέρει ὄνομα καὶ ἐρμηνεύει
ὁ ἅγιος Χρυσόστομος: «οὐ τίθησιν αὐτοὺς ὀνομαστί,
ἵνα μὴ ἀναισχυνοτέρους ἐργάσῃται τῇ τοῦ ἐλέγχου
περιφανείᾳ». (P.G. 62, 506).

"Ομως, παρ' ὅλα αὐτά, ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων
Ἀρχιερέων ἀναφέρει ἐμμέσως καὶ μερικά ἀπὸ τὰ ὁ-
νόματά τῶν σημερινῶν αἰρετικῶν, στὴν ἐγκύκλιο ἐ-
πιστολῇ τῆς (Ἀμερικῆς Ἰάκωβο, Μόσχας Ποιμένα,
Ἀρχιεπίσκοπο Κύριλλο). Αὕτη εἶναι ἡ παράδοση τῶν
Πατέρων.

Αὐτὸ ἔκανε καὶ ἡ ἐν Γάγγρᾳ Σύνοδος ἡ ὁποία
στοὺς κανόνες τῆς δὲν ἀναθεματίζει ὀνομαστικά, ὁ-
μως στὴν ἐπιστολῇ ποὺ ἔστειλαν οἱ Πατέρες τῆς Συ-
νόδου αὐτῆς πρὸς τοὺς ἐν Ἀρμενίᾳ συλλειτουργοὺς,
ἐξηγοῦν ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν Εὐστάθιο καὶ τοὺς ὁ-
μόφρονές του (P.G. 137, 1237C - 1241A).

Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πῶς οἱ κανονολόγοι τοῦ
«Ὁρθοδόξου Τύπου» ἀγνοοῦν ὅτι δὲν εἶναι πάντοτε
ἀπαραίτητος ὁ ἐπώνυμος ἀναθεματισμὸς τῶν αἰρετι-

κῶν. Ἀρὰ γε αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο συ-
νεχίζουν νὰ κοινωνοῦν μὲ τοὺς οἰκουμενιστές; Ἐπει-
δὴ δὲν ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν αἰρεσιάρχων;
Μήπως γι' αὐτὸ ἡ νεοημερολογητικὴ ἐκκλησία τῆς
Ἑλλάδος κοινωνεῖ μὲ τὸν 33ο Μασῶνο ἀρχιεπίσκο-
πο Ἀμερικῆς Ἰάκωβο; Ἐπειδὴ δὲν εἶναι κατ' ὄνο-
μα ἀναθεματισμένος; Καὶ ποίος περιμένουν νὰ τὸν ἀ-
ναθεματίσει; ὁ ὁμόφρονάς του τῆς Κων)λεως; Καὶ
γιὰ ποῖο λόγο; Τὴν ἴδια αἵρεση δὲν διακονοῦν καὶ
οἱ δύο;...

Κ α ι μ ι ᾱ π α ρ ε κ θ α σ η: Σχετικὰ μὲ
τὴν ὑπόθεση Φούγια ὁ «Ο.Τ.» στὸ φύλλο τοῦ τῆς 20
Ιαν. 1984, δημοσιεύει στὴν πρώτη σελίδα, μὲ κεφα-
λαῖα γράμματα: ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ
ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ. Καὶ παρακά-
τω, ὅτι «Τὸ "Ἅγιον Ὅρος ἔχει συγκλονισθῇ» καὶ ὅτι
«Οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες καταδικάζουν εἰς τὸ σῶνα
λό τους τὴν τακτικὴν αὐτήν». Διαβάζοντας ὅμως κα-
νεὶς ὁλόκληρο τὸ ἄρθρο ἐκεῖνο, πούθενά δὲν θρῖσκει
κάτι ποὺ νὰ δείχνει ὅτι πράγματι τὸ "Ἅγιον Ὅρος
καταδικάζει. Πῶς εἶναι δυνατό, ἕνας «Ὁρθόδοξος
Τύπος» νὰ ψεύδεται; Καὶ νὰ χρησιμοποιεῖ τεχνάσμα-
τα τῆς κοσμικῆς δημοσιογραφίας ποὺ δὲν ταιριάζουν
σ' ἕναν ἔντιμο ἄνθρωπο, πολὺ περισσότερο σ' ὁρθά
δόξους χριστιανούς; Στὸ ἴδιο δημοσίευμα ὁ Ο. Τ. ἀ-
ναφέρει ὅτι οἱ Ἀγιορεῖτες Μοναχοὶ «εἶναι ἀποφασι-
σμένοι νὰ ἀντιδράσουν». Ἀντέδρασαν, λοιπόν, ἢ ἐλ-
ναι ἀποφασισμένοι ν' ἀντιδράσουν; Ἡ μήπως ἀκόμη
τὸ σκέφτονται; Γιατί σὲ ἐπιστολῇ τοὺς ποὺ ἔστειλαν
(ἐνοχλήθηκαν φαίνεται ἀπὸ τὸ δημοσίευμα αὐτὸ),
πρὸς τὸν Ο. Τ. (ὅλ. φ. 24 Φεβρ., σ. 3) γράφουν,
«Προηγουμένως νὰ συνεννοήσθε μὲ τὴν Ἱ. Κοινότη-
τά» (καὶ κατόπιν νὰ δημοσιεύετε... ψεῦδη!).

Εἶναι ὅμως ἀξιοπεριέργο πῶς καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ἀ-
γιορεῖτες χρησιμοποιοῦν ψεύδη. Ἡ ἐπιστολῇ τοὺς ἔ-
χει τὴν ὑπογραφή: «Ἀπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει
Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν ε ἱ κ ο σ ι ν
Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους Ἀθῶν. Ἀλλ' εἶναι
γνωστὸ ὅτι οἱ 19 Μονές μετέχουν στὶς συνάξεις καὶ
ἀποφασίζουν, ἐνῶ —ἐδῶ καὶ μιὰ δεκαετία καὶ πλε-
ον— οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἱ. Μ. Ἐσφιγμένου δὲν
παίρνουν μέρος καὶ διαφωνοῦν μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ
γραμμὴ τῶν ὑπολοίπων. Πῶς ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια ἀ-
νέχονται οἱ σεβαστοὶ Ἀγιορεῖτες αὐτὸ τὸ ψεῦδος; Τί
θὰ εἶχαν νὰ ἀπαντήσουν σ' αὐτὸ οἱ σεβάσμιοι ἀντι-
πρόσωποι καὶ προϊστάμενοι τῶν... 19 ἱερῶν μονῶν;
Ἀλλ' ἔπεται καὶ συνέχεια: Στὸ φύλλο τοῦ τῆς 2 Μαρ-
τίου '84 ὁ Ο. Τ. γράφει, πάλι μὲ κεφαλαῖα γράμμα-
τα: ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΤΗΝ ΚΟΙ-
ΝΟΤΗΤΑ ΜΕ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ.

Καὶ διαβάζει κανεὶς, καὶ ξαναδιαβάζει, γιὰ νὰ
θρεῖ κάπου σὲ κείνο τὸ φύλλο τὰ καταδικαστικά λό-
για, μὰ πούθενά δὲν τὰ θρῖσκει. Τὸ μόνον οὐσιαστικὸ
ποὺ ὑπάρχει στὴν παλαιὰ ἐγκύκλιο τοῦ Ἀθηναγό-
ρα, τὴν ὁποία ἀπλῶς ἐπικαλεῖται ὁ Δημήτριος (θρῖ-
σκοντας ἄλλη μιὰ εὐκαιρία νὰ κατονομάσει τὸν Μα-
σῶνο ἐκεῖνον «ἀοίδιμο προκάτοχό» του) εἶναι ὅτι ἐπὶ
τοῦ θέματος αὐτοῦ «οὐδεμία ἐλήφθη ἀπόφασις». (Βλ.
Ο. Τ. ὅπ. παρ. σελ. 4).

Πρὸς τί λοιπὸν πανηγυρίζει ὁ Ο. Τ. γράφοντας

ὅτι «ἡ ἀλήθεια καὶ πάλιν ἔλαμψεν, ἡ Ὁρθοδοξία ἐ-
νίκησε καὶ ὁ ἀγὼν τοῦ Ὁρθοδόξου Τύπου ἐδικαιώθη
εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Θυατείρων» διὰ τῆς ἐγκυκλίου
περὶ μὴ παροχῆς τῶν θείων Μυστηρίων εἰς ἑτεροδό-
λους» (σ. 1).

Πρὸς τί καλεῖ τὸν Θυατείρων «νὰ μετανοήσῃ διὰ
τὰ τελεσθέντα»; Ποία εἶναι ἡ παράβασις τοῦ Θυατεί-
ρων; Ποία συνοδικὴ ἀπόφασις παρέβη ἀφοῦ... «οὔδε
μία ἐλήφθη ἀπόφασις»;! (Συνεχίζεται).

Ἀμετανόητος ὁ Ὑδρας

Ἀντὶ νὰ συναισθανθῇ τὸ μεγάλο του ἔγκλημα,
τὸν διωγμὸν τῶν ὀρθοδόξων μοναζουσῶν ποῦ ἐνήρ-
γησεν ὁ κ. Ἱεροθέος Τσαντίλης στὶς Σπέτσες, συνε-
χίζει νὰ διώκῃ τὸ ὀρθόδοξον ποιμνιον ποῦ τὸν ἀπο-
στρέφεται καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μείνῃ πιστὸ εἰς τὴν ὁμολο-
γιακὴν πορείαν τοῦ π. Χρυσοστόμου.

Οὕτως ἐσχάτως, μὲ τὴν βοήθειαν ὀρισμένων ὁ-
παδῶν του καὶ τῆς Ἀστυνομίας ἤρχισε τὰς προσπα-
θείας του διὰ νὰ σφραγίσῃ τὸν ἰδιωτικὸν Ναὸν τοῦ
ἀγίου Ἐλευθερίου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ κτῆμα καὶ πε-
ριουσία πιστοῦ ποῦ δὲν τὸν ἀναγνωρίζει ὡς ποιμένα
του. Οἱ πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ π. Χρυσοστόμου ἀντεστά-
θησαν, ἀναγκασθέντες νὰ διανυκτερεύσουν ἐντὸς τοῦ
ναοῦ προκειμένου νὰ ἐμποδίσουν τὴν σφράγισίν του.
Εὐτυχῶς δὲν ἔγιναν αἱματηραὶ συγκρούσεις.

Διὰ τῆς νέας αὐτῆς ἐνεργείας του ὁ πεπτωκὺς
οὗτος ἐπίσκοπος ἀποδεικνύει διὰ μίαν ἀκόμη φοράν
ὅτι ἔχασε τὸν ἀγῶνα στὶς Σπέτσες, καὶ τὸ δένδρον
τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ ὁποῖον προσεπάθησε νὰ ξερρι-
ζώσῃ βιαίως τὴν 16 Μαρτίου τοῦ '84 ἀντὶ νὰ μαρα-
θῇ, αὐτὸ αὐξάνει, θάλλει καὶ καρποὺς ὠραίους καὶ
εὐχύμους ἀρχίζει νὰ ἀποδίδῃ, τοὺς νέους ὁμολογη-
τάς, λαϊκοὺς αὐτὴν τὴν φοράν, μιμητάς τῶν ἀπελα-
θέντων. Δυστυχῶς ἐκεῖ κατέληξεν σήμερον ὁ κληρὸς
καὶ ὁ μοναχισμός! Ἀντὶ νὰ μιμοῦνται αὐτοὶ ὅ,τι εὐ-
γενές καὶ ὁμολογιακόν, ὅ,τι ὀρθόδοξον καὶ ἀντιαιρε-
τικόν, τὸ μιμοῦνται ἀντ' αὐτῶν οἱ λαϊκοί, τὸ ποιμνιὸν
τῶν, ἀντιστραφέντων τῶν ὄρων καὶ γενομένων πλέον
«φῶς τοῖς κληρικοῖς καὶ μονάζουσι, λαϊκοῖς»!

Βεθαίως δὲν παύουν καὶ τὰ ἀντίθετα παραδεί-
γματα, λαϊκῶν δηλαδὴ ποῦ «θρησκεύουν» καὶ μάλι-
στα «ζώντων ἱεραποστολικῶς», οἱ ὁποῖοι συνεμάχη-
σαν μὲ τὴν ὁμῆν θίαν τοῦ κ. Τσαντίλη καὶ συνεχι-
ζουν νὰ ἐπικροτοῦν διὰ τῆς σιγῆς ἢ τῶν ἐπαίνων τῶν
τῆν πορείαν τοῦ διώκτου τῶν ὀρθοδόξων, γενόμενοι
οὕτω καὶ αὐτοὶ ὄργανα τῆς σκοτεινῆς αἰρέσεως τοῦ
αἰῶνα μας.

Οὕτως αἱ μὲν θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις τῆς ΖΩ-
ΗΣ καὶ τοῦ ΣΩΤΗΡΟΣ ἔθ α ψ α ν τὸ θέμα ὑπὸ
τὸ μῦθον τῆς σιγῆς, τηρήσασαι αὐτὴν τὴν φοράν
καλλιτέραν τουλάχιστον στάσιν ἀπ' ὅ,τι εἶχαν πρά-
ξει ὡς ΖΩΗ τὸ 1935, ὅτε «ἔρριψαν τὸν λίθον τοῦ ἀνα-
θέματος» κατὰ τῆς ἡρωικῆς ἀποφάσεως τῶν τριῶν
ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν ποῦ ἀπεφάσισαν νὰ ἀκολουθή-
σουν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Ἀντιθέτως ἡ ἀδελφότης
τοῦ ΣΤΑΥΡΟΥ εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς «Ἐκκλη-
σιαστικὸς Ἀγὼν», Ἀπρίλιος '84, διὰ σχολίου τῆς, ἀ-
ναφερομένη εἰς τὴν ἀντίστασιν τῶν μοναζουσῶν τῆς
Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Πάντων, γράφει: «Τελικῶς ἐπεκράτη-

σε ψυχραῖμος λογισμὸς καὶ ἀνεχώρησαν, ἀφοῦ τόσας
ταλαιπωρίας προσέφερον εἰς τοὺς Σπετσιώτας καὶ
πρὸ πάντων εἰς τὸν σεμνὸν καὶ ἀγωνιστὴν Ἱεράρχην
σεῦ. Ὑδρας κα' Ἱεροθέον»!

Ἰδοὺ εἰς ὀλίγας λέξεις, γυμνός, ἀφτιασίδωτος
καὶ ὁμῶς ὁ ἀίρετικὸς εὐσεβισμὸς
τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, περὶ τοῦ ὁποῖου διελάθονεν
ἱκανὰ εἰς παρελθόντας «Ἀγιορεῖτας». Ὁμολογιακὰ
κινήματα πρώτου μεγέθους ποῦ ἔκαναν ἀπλὰς ψυχὰς
νὰ κλαίουν ἀπὸ ἱερὸν ἐνθουσιασμόν, διότι ἐπὶ τέλους
ἔθλεπαν λίγο φῶς μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ συμβιβασ-
μοῦ ποῦ τοὺς ἔρριξαν οἱ «συντηρητικοί» ποιμένες
του, χαρακτηρίζονται ὡς αἰτία «ταλαιπωρίας» τοῦ
λαοῦ τῶν Σπετσῶν καὶ τοῦ κ. Τσαντίλη! Εἶναι λοι-
πὸν δυνατό νὰ μὴ ὑποταγῇ τελικῶς ἡ «Ὁρθοδοξία»
τοῦ νέου ἡμερολογίου στὸν παπισμόν, ὅταν τὰ ΛΟΚ
αὐτῆς, ὡς αὐτοτιτλοφοροῦνται, αἱ ἱεραποστολικάι ἀ-
δελφότητες, ἔχουν φθάσει εἰς αὐτὸ τὸ κατάντημα;

Καὶ νὰ ἦτο μόνον αὐτό; Διὰ τῆς ἀνωτέρω στά-
σεως τῶν ἐνισχύουν τὴν ἀσέθειαν τοῦ κ. Ἱεροθέου,
ὁ ὁποῖος εὐκόλως μεταφράζει τὰ γραφόμενα ὡς ἐπι-
κρότησιν τῆς πορείας του, ἐνῶ στὴν πραγματικότητά
καὶ οἱ «ἰδικοί του» στὴν ἐπαρχία του, ἐσωτερικῶς τὸν
ἀποστρέφονται...

Σημειώτεον ὅτι εἰς τὸν ἰδιωτικὸν Ναὸν ποῦ προ-
παθεῖ νὰ σφραγίσῃ ἔχει ἐναποτεθῇ πρὸ ἐβδομάδων ὁ
προσωπικὸς ἐσταυρωμένος τοῦ π. Χρυσοστόμου, ὁ ὁ-
ποῖος εὐρίσκετο εἰς τὸ κελλίον του, καὶ τὸν ὁποῖον
οἱ ὁπαδοὶ του τὸν ἐκράτησαν πλησίον των ὡς παρη-
γορία καὶ ὑπενθύμισιν τῆς πράξεώς του, ὥστε θλέ-
ποντες αὐτὸν νὰ ἐνθυμῶνται τὴν πορείαν ποῦ πρέπει
καὶ αὐτοὶ νὰ ἀκολουθοῦν, προκειμένου νὰ «ἐπακο-
λουθήσουν τοῖς ἰχνεσι τοῦ Κυρίου» καὶ τῶν ὁμολογη-
τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πρὸ ἐβδομάδων λοιπὸν ὁ ἐσταυρωμένος αὐτὸς
ἄρχισε νὰ ἐκπέμπῃ διὰ πρώτην φοράν μίαν ἰσχυράν
εὐωδίαν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς λογχευθείσης πλευρᾶς του
καὶ ἀπὸ τὸ σημεῖον, ὅπου αἱ τρήσεις τῶν ἡλων τῶν
ποδῶν του! Σημεῖον ἀναντίρρητον τῆς εὐαρεσκείας
τοῦ Κυρίου διὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίων
Πάντων καὶ τῶν πιστῶν ποῦ τὴν ἀκολουθοῦν. Συνέ-
θη δηλαδὴ ὅ,τι εἶχε συμβῇ μὲ τὰ ἱερά λείψανα τοῦ
ἀγίου Ἀγαθαγγέλου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου, τὰ
ὁποῖα ἀκριθῶς μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ διωγμοῦ τῶν ἀνω-
τέρω Μοναχῶν τὸ 1974 ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος καὶ
τοῦ Πατριαρχείου λόγω τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας
τῶν, ἄρχισαν νὰ ἐκπέμπουν πρωτοφανῇ εὐωδίαν, ἡ
ὁποία ὑπερέβη πᾶσαν ἄλλην εὐωδίαν ἱεροῦ λειψάνου
τοῦ Ἀγίου Ὁρους!

Δυστυχῶς ὁμως καὶ οἱ Ἀγιορεῖτες τότε καὶ οἱ
ὁπαδοὶ καὶ συμπορευταὶ τοῦ Ἱεροθέου νῦν, συνεχι-

ζουν να παραμένουν άσυγκίνητοι, συμμαχούντες με την θίαν και την αίρεσιν και άποστρεφόμενοι την γλυκυτάτην και φωτεινήν διδαχήν της 'Ορθοδοξίας! Δέν άπομένει παρά να είπωμεν και ύπέρ αύτων τό: «Κ ύ ρ : ε έ λ έ η σ ο ν...»

‘Ο καρδινάλιος και ό «διμέτωπος άγών» του ‘Ορθοδόξου Τύπου

Η έπίσκεψις του καρδινάλιου Καϊνιχ στην ‘Ελλάδα, απέδειξε διά μίαν άκόμη φοράν την διάθρωσιν την όποιαν έχει ύποστή τό έπισκοπικόν σώμα της ‘Εκκλησίας της ‘Ελλάδος και τό “Άγιον ‘Ορος.

Γράφομεν και τό “Άγιον ‘Ορος, διότι είναι τελείως άπαραδέκτον και καθαρώς οίκουμενιστικόν να μη γίνωνται δεκτοί εις αυτό ως έπισκέπται οί ‘Ιαλαιοημ/ται έπίσκοποι ‘Ελλάδος και να προτιμώνται άντ’ αύτων οί αίρεσιάρχει παπικοί! Νά γίνωνται δηλαδή δεκτοί ύπό της ‘Ι. Κοινότητος, να φιλοξενώνται εις ‘Αγιορειτικάς Μονάς (π.χ. εις την Σιμωνόπετρα και Ξενοφώντος) να προσεύχωνται εις τά Καθολικά των άνωτέρω Μονών, να λαμβάνουν αντίδωρον, να μετέχουν της Τραπέζης ποίοι; «οί έχθροι του Υιού της Θεοτόκου» κατά τους ίδιους λόγους της Παναγίας μας!

Τι δέ να είπωμεν και διά τους έπισκόπους Θεσσαλονίκης και Κορινθίας; ‘Ο μέν πρώτος τόν προσεφώνησεν έν πλήρη άρχιερατική στολή και έν ώρα Θ. Λειτουργίας: «Σεβασμιώτατε “Άγιε Αυστρίας, άγαπητέ έν Χριστώ άδελφέ», παρόντων μάλιστα και μεγαλοσχημών ‘Αγιορειτών Πατέρων, ό δέ Κορινθίας Παντελεήμων έδωκε έντολή να ψαλλή έντός του Καθεδρικού ‘Ήναου της έπαρχίας του ή φήμη του αίρετικού διά των έξής λόγων: «Φραγκίσκου, του σεβασμιωτάτου και θεοπροβλήτου ‘Αρχιεπισκόπου και καρδινάλιου Αυστρίας, ήμών δέ πατρός και ποιμενάρχου, πολλά τά έτη»!!! ‘Ιδού ποϋ ώδήγησαν τό δυστυχές ποίμνιόν των οί λατινόφρονες έπίσκοποι της ‘Ελλάδος. ‘Ιδού ποίοι άποτελούν την «‘Εκκλησίαν» του κ. ‘Αθωνίτη, εις την όποιαν προσκαλεί να εισέλθουν διά να... σωθούν οί όμολογηταί Παλαιοημερολογίται. ‘Ασφαλώς θα μάς πη ότι δέν είναι ό λ ο ι τ έ τ ο ι ο ι . ‘Εφ’ όσον δέν διακόπτουν την μετ’ αύτων κοινωνίαν τέ τ ο ι ο ι ε ί ν α ι και χ ε ι ρ ό τ ε ρ ο ι !

Και ό μέν “Ορθόδοξος Τύπος» συνεχίζων να παίξει τό διπλό παιχνίδι του διακηρύσσει ότι «Ούσιαστικά τό 195 έγινε... άθόρυθα ή “ένωση” των ‘Εκκλησιών... και θεωρητικά ‘Ορθόδοξοι και Φράγκοι, είμαστε “ένωμένοι” σε μία ‘Εκκλησία» (5.9.80), για να προσθέση άργότερον ότι «έσμός προδοτών» του Φαναρίου «ξεπουλούν την ‘Ορθοδοξία σε τιμή εύκαιρίας»! (25.6.82) και «Μήπως έφθασε πλέον ή ώρα

της “ουνιτοποιήσεως” μας, χωρίς να τό έχουμε καταλάβει;» (25.5.84), παρά ταϋτα δέν δυσκολεύεται αυτός ό ίδιος, όσους πιστούς άποφεύγουν αύτήν την προδοσία, να τούς άποκαλεί «αίρετικούς» και «σχισματικούς», και να τούς καλή να ακολουθήσουν Σεραφείμ και Δημήτριον και τόν λοιπόν «έσμόν των προδοτών»!

Και ένω στο φύλλον της 4 Μαΐου έλέγχει τό πασχαλινόν μήνυμα του Δημητρίου ως οίκουμενιστικόν, στο έπόμενον φύλλον της 11 Μαΐου τό θεωρεί «περισπούδαστον, βαθυστόχαστον, χριστοκεντρικόν», την δέ «Μεγάλη ‘Εκκλησία... όρθοτομούσα τόν λόγον της άληθείας έν πολλοίς» εύχόμενος να «είναι πολλά και ύγιεινά τά έτη της Α. Α. Παναγιότητος»! Και μόνον αυτό; “Οταν ήλθε έσχάτως ή Σύνοδος των Ρώσων της Διασποράς του κ. Φιλαρέτου να άναθεματίση όλους αυτούς τούς προδότας της ‘Ορθοδοξίας, άντι να χαρή γι’ αυτό και να συχαρή και να μιμηθι κατά τόν τρόπον του την άνωτέρω όρθόδοξον ένέργειαν, αυτός, για να είναι «άπόλυτα τίμιος με την ‘Ορθοδοξία» τ ο υ και τόν «διμέτωπον άγώνα» τ ο υ , τό άνάθεμα αυτό τό έχαρακτήρισε ως «σχέδιον έναντίον της ‘Ορθοδοξίας και του Γένους μας»! “Οντως ή των Γραμματέων και Φαρισαίων διαγωγή πρός τόν Κύριον τυγχάνει καλ- λιτέρα άπ’ ό,τι του Ο.Τ. πρός τούς αγωνιζόμενους κατά των Οίκουμενιστών! Περί αύτων όμως περισσά- τερα προσεχώς.

“Άγιος Νεκτάριος και τό νέον ήμερολόγιον

‘Εν Αίγινη τη 15 Μαρτίου 1984

Σεβαστέ μου Γέροντα, πάτερ... Εϋλογείτε.

“Ελαβα την έπιστολή σου και άπαντώ στην έρώτησίν σου για τόν άγιον Νεκτάριον. Γέροντα, είχα μία γνωστή μου ποϋ έλέγετο Τριζιμπίνα και μοϋ λέγει μία ήμερα: «Είμαστε στον άγιον Νεκτάριον όταν ζοϋσε» (διότι ό άνδρας της είχε μεγάλην θέσιν), «είμαστε στο τραπέζι του άγίου Νεκταρίου» έν τω μεταξύ είπε ό άγιος Νεκτάριος, ότι θα έλθη τό νέον ήμερολόγιον, ΝΑ ΜΗ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ τό νέον ήμερολόγιον και να πηγαίνετε με τό π α λ α ι ό ν ». Δυστυχώς τώρα αί Καλογραΐαι λέγουν τό αντίθετον.

Σας άσπάζομαι την άγίαν ‘Υμών δεξιάν Εϋπραξία Μοναχή πατρός ‘Ιερωνύμου ‘Ιερμονάχου.

‘Οπου δέ νέφυκε Θεός, ψησί τις των μεγάλων, πρός όν ό κίνδυνος όρα και τά της θλόθης θλέπει, και τά της λύμης άντρικρυς εις τοϋτον ανατρέχει, τίς εύσεβής σιγήσειε, τίς άλλως ήρεμήσει; και γάρ την συγκατάθεσιν ή σιωπή σημαίνει.

‘Εκδότης - ‘Υπεύθυνος: ‘Ιερομόναχος Καλλίνικος — Καψάλα — 63086 Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφείο: Θ. Θεοδωρόπουλος - ‘Αν. Νάγιας ο.ε. Κορίννης 7 — ‘Αθήνα Τ.Τ. 105 53 — Τηλ. 32.16.295